

fraraadede det, men det gjorde ogsaa den ærede Konseilspræsidents store politiske Fører. Han gik imod Paaskeforliget i 1888, han vilde ikke gaa med til de 8¹/₂ Mill. Kr. til Fæstningen omkring København.

For øvrig maa jeg beklage, at den Landbefæstning, der nu forelægges os, kun er ganske løst skitseret, og jeg forstaar ikke, at Højre saadan uden videre straks har kunnet acceptere den. (Afbrudelse af H. L. Møller). Jo, Højre har gjort det gennem den Tale, som det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) holdt. Det skulde glæde mig, om Højre ikke vilde acceptere den, saaledes som det nu synes at fremgaa af den Afbrudelse, vi hørte fra det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller). Det vilde aabne mindre Mulighed for Enighed mellem de Parter, der skulle blive enige, og det vilde være overordentlig glædeligt for os, der anse disse militære Forslag for at være en Ulykke for Landet baade politisk og økonomisk.

Der er altsaa Strid i Højre (*Sabroe*: Det er der altid!), ja, saaledes som der for øvrig altid er. Det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) accepterer denne ydre Forsvarslinie. Den har ganske vist været omtalt tidligere, nemlig i Forsvarskommissionens Betænkning, men kun med disse faa Linier — det er Højremindretallet, der skriver om den ydre Linie: „Planen er ikke saaledes bearbejdet i Kommissionen, at Mindretallet“, d. v. s. Højre, „har kunnet tage endelig Beslutning om den.“ Det er altsaa det endelige Resultat af Højres 6-aarige Virksomhed i Kommissionen. Der antydes for dem de forskellige Værker, som man foreslaar Bahnsøns Fæstning udvidet og suppleret med — den Fæstning, som de nu uden Sværdslag opgave til Fordel for den ydre Linie —, og saa ere de i Løbet af disse seks Aar ikke komne videre end til at sige om den ydre Linie, at den have de ikke kunnet tage endelig Beslutning om. Jeg gad vide, hvad Højres Medlemmer have bestilt i disse seks Aar, jeg tænker omtrent det samme som alle de øvrige Medlemmer. Men aldrig saa snart kommer der et af Venstres Forsvarsminister fremsat Forslag om en ydre Forsvarslinie, før Højre straks accepterer den og slipper baade sin egen Udbedring af Bahnsøns Fæstning og Fortet paa Mors og Limfjordsbatterierne og sit øvrige eget Standpunkt for at gaa over til dette. Hvorfor? Fordi der er Politik deri, fordi der er konservativ Politik deri,

fordi der er Sammensmeltningspolitik deri, og derfor vælger Højre her i Salen sin mest udprægede Sammensmelter til at være Ordfører i denne Sag.

Selvfølge. En vis Klarhed er der dog kommet over Stillingen, siden Regeringen den 17. Februar fremsatte sine militære Forslag, en vis Klarhed. Den ansvarlige Regering har stempet Kommissionens Flertals Indstilling som et Forslag, der indtager en Hældning overfor en enkelt Magt, som et ikke ligeretligt Neutralitetsforslag, som et Preferenceforslag. Det er vundet, det er en Klarhed, og derfor er Kommissionens Flertalsforslag slaaet ihjel; det tror jeg nu, alle maa sige, at det bliver aldrig nogen Sinde til Lov i Danmark; man maa til højre for det eller til venstre for det, det Forslag kan ingen Sinde gennemføres. Og selve det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har sluppet det og er gaaet med til de to Fløjforter, og det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg) antager endog, at han kan gaa videre endnu. Andre, som det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen) og det ærede Medlem fra Hjørring (Jungersen) og flere, ville jo heldigvis til venstre derfor. Men den Klarhed er naaet, at dette Kommissionens Flertalsforslag, der var afpasset efter en ganske bestemt politisk Situation og efter en ganske bestemt Mand, det bliver aldrig til Lov her i Danmark.

Der er ogsaa naaet andre Ting; der er naaet, at disse uklare Talemaader om Neutralitetsforsvaret i Virkeligheden ere blevne erkendte for de Talemaader, som de ere. De Talemaader om Neutralitetsforsvaret, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og hans Meningsfæller have levet paa, siden han slap sit gamle Standpunkt fra 1899, at vi ikke kunne forsvare vor Neutralitet, men kun konstatere den, ere i Virkeligheden blevne erkendte for at være de Talemaader, som de ere. For det første er det jo ikke lykkedes hverken Forsvarsministeren eller Udenrigsministeren at bevise, at man har Forpligtelse til at forsvare Landets Neutralitet. Man spurgte ham om Beviset, og Ministrene gentog en Paastand, men fremsatte ingen Beviser; tværtimod foreligger der jo bestemte Vidnesbyrd om det modsatte. Der foreligger i Haagerkonventionen en Udtalelse om, at overfor uforsætlige Neutralitetskrænkelser er det en neutral Magts Pligt at øve det Opsyn, som de Midler, den raader over, tillade. Overfor forsætlige Neutralitetskrænkelser hedder